

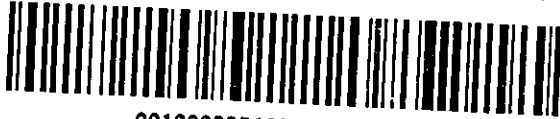
מדור הבחינות

אוניברסיטת בר-אילן

מינהל הסטודנטים

מספר סידורי 6008577

מס' מח': 5
מטלה: 1.1
שנת: תשע"ח סמסטר: 1 מועד: 1
קורס: 99111-01 מבוא למשפט עברי

00100022568200000156039

המחברת נבדקה ביום: _____

הציון: 96

חתימת המרצה: _____

מס' סידורי _____ מתוך _____ מחברות

הוראות לנבחן

1. עליך להיבחן בחדר בו הנך רשום.
2. הנח ליד המשניח בבחינה את כל חפצייך האישיים כגון: תיקים, ספרים, מתברות, מכשירים סלולריים, קלמרים וכו'. השימוש במחשב נייד אסור.
3. אסור להחזיק בהישג יד חומר הקשור לבחינה/לקורס אלא אם הותר הדבר בכתב על ידי המרצה ורק בהתאם למותר.
4. מסור למשניח/ה על הבחינה תעודת זהות וכרטיס נבחן חתום ותקף לסמסטר בו מתקיימת הבחינה.
5. **היציאה לשירותים במהלך הבחינה בהתאם להנחיות המשניח/ה.** נשים בהריון ונבכנים באישור מתאים רשאים לבקש מהמשניח/ה לצאת. היציאה בליווי המשניח/ה ובהתאם לנוהלי האוניברסיטה.
6. נבחן היוצא ללא רשות מכל סיבה שהיא מחברתו תיפסל ותועבר לוועדת משמעת.
7. יש להישמע להוראות המשניח/ה. אין לעזוב את חדר הבחינה ללא קבלת רשות. חל איסור מוחלט לפנות לנבכנים אחרים בכל עניין ודבר. **בכל עניין פנה למשניח/ה.**
8. בתחילת הבחינה מלא את פרטיך האישיים ע"ג המחברת. תלמיד שקיבל לידיו שאלון ואין ברצונו להיבחן, חייב להמתין 1/2 שעה בכיתה מתחילת

שנה"ל 2018 סמסטר א מועד א

מס' קורס 99-11-01

מחלקה החוקים תאריך 12/2/18

המרצה ד"ר חנה יעקב

מבחן חלק (אם הבחינה בשני חלקים) _____

הוראות לנבחן בנושא סריקה:

אין לכתוב במחברת בעפרון. יש לכתוב בעט בצבע כחול כהה או שחור בלבד. אין להשתמש בנוזל מחיקה (טיפקס). אין לכתוב בשוליים משני צידי הדף. מחברת בכתב מרושל משפיעה על תוצאות הסריקה.

שם לבל! השוליים יחתכו לפני הסריקה. לכן, חל איסור מוחלט

בהצלחה!

ועדת המשמעת מזהירה!

נבחן שיימצאו ברשותו חומרי עזר

אסורים או ייתפס בהעתקה,

ייענש בחומרה עד כדי

הרחקתו מהאוניברסיטה.

1) רבי יוסף קארו כתב חי' הקדמות חתומים, נלבד ק צצב 1 הספרד ועמו לאל' והגיטת קצבג.
 רבי יוסף קארו חי' 2 חידושים המטרה לצור ספר ^{מקור} אבא שיחוד מקור הלכה לכל הס' .
 אג הספר קמ יוסף מאבגה מצורה על ספר הלמד - המאמר על ספר הטורים של ברא הטצ'ס (רבי
 יעקב גר של הווא'ט) והיא אג כל המלמל המלמד ולאו אג חשבקה מצמיה. הכדוילא ופי דגל
 הרוב מהין 3 סוגי התלך - הר'י, הר'ס והרמ'ס, וטעם היה צורך נסקר אדגס של חתומים נוספ'ס.
 דגס'ס לספר קמ יוסף רבי ואל' קשר בגא אג הספ'ו שאלן שוך קמו ספר פיקה - נאשו
 קו מוקאלו רק ההלכה הפיקה ע'צמן ללא דין הלכה. שע הספ'ים גא'ס קמ'ס ממש'ים ק
 שמצד אגד המין יכל ללמ' אג העו'ץ ולמ' אג הלכה הפיקה הלכה קצרו חרור ומצמ'ג
 ומאיך חלן יכל לפמ' אג ח'ג ז'ג ולמ' אג החונס ומלמ'ג והדיונים הלכ'יים בסוגיה.

הספ'ים כמקום לפ סדר סג'ים וניש'ם ול' לפ סדר סג'ים הגלמוד. הרמ'ס הוס'ר א תקוה א ס'צ'ג
 האשע'ג'ג אכ' הספר הפך לספר החמור קודקס הלכה ספר כל ס'י. דגל' נכ'גו, יוש'י ר'ים א השו'ץ
 שמהל' לקבל, וצ' תקופה היא על פמ'ל - ג' ו'ג' - הי'ס יצ'ו לאור קמ'ן שבקבלה החורה הייה אקוקה
 אכ' דג'י שמהל' לתקלול והמ'ס'ג.

2) ש' הגלמוד א נכ'סו קמ'ס'ג האמונ'ס שיה' לאר תקופה המשנה, הלא מנ'ר 200 א' .
 הגלמוד החושל'י נ'תה באל' הצורה והלמוד הקבלי נכ'ה קב'ל. הלמוד החושל'י נכ'ה בפרק ס'ן י'ג
 קצו כמ'ך צדוה'ג על אמנ'ס צ'ס ס'י'ג'ג שע' ע'ס ל' , והלמוד הקבלי נכ'ה קמ'פ' צדוה'ג אמונ'ס
 ונ'ג קמ'ס'ס'ס ל' (ג'ה חלוקה) כ'סו אמרונ האמונ'ס ה' דק'ס'ורג א'ש' .

הלמוד הקבלי ע'ס רק קצ'ים הלונ'ס'י' ולק' לא נכ'ה כמ'ס'ג א מס'ג' מסג'ר ל'ס'ס כ'
 ק' ע'ס'ק'ג קמ'צ'וה' הגל'וה' ק'ס'ג - מה שכלו לונ'ס'י' ב'ב'ל. נכ'ה י'ס 36 מסג'ר (ממ'ך 36 מסג'ר
 קמ'ס'נ'ו), קמ'ר דלמוד הקושל'י י'ס 37 מסג'ר (מ'3 הס'ד'ס הי'אשע'ס צ'ס'ס, מ'ס'ג, נ'ס'ס ומ'ס'ג נ'ר'ה)
 הלמודים נכ'הו שני'ס באומ'ג אכ' האומ'ג ס'י'ס'ג ש'נ'ה, י'ס ש'ט' קמ'ן הס'ג'ו'ג ול'ס'מ'ים ש' ק'ונ'ס'ג
 הל'נה. הדג'ס קב'ל'י ה' י'ג אונ'ס ומ'פ'ט'ים, ל'מ'ה החושל'י קו הס'ג'ו'ג י'ל'ד ק'צ'וה' ולק' למ'לה ש'ס
 י'ג' מסג'ר קדושל'י. ה'א י'ג ק'צ'י מהקבלי .

1- הר'ו' לו נכ'ה קמ'ן מ' ו'ג'

③ מדרש מחולק ל-2 סוגים - מדרש יזכר ומדרש מקוים. מדרש יזכר הוא מדרש-הלכה שעל צד מלימוד ביקום מהגורו, ולצדו מדרש מקוים שבה יש הלכה קיימת שהיא אמה לפני קומה לא מה לצדו או הלכה. מדרש היזכר הפוק נלמד כמו שהוא ומדרש המקוים יש ילד למלה ע הפוק ואפשר לראש לי דבר סיבה שמה כדי שחזא יבא למדרש.

בנימאל למדרש יזכר: ו לשון שן מחזא - כאשר יש שן הינה בין שחלק על הינה בין קלע לחזא מסומא, כאך קפוק על אשר הנה לפני - ומהן המדרש למד שלשלו בין שן מחזא ומזג מחז ק על מה למד זרוא על הצד על מלכה או גל רוך חכמי הינה בין.

2. פוק מדרש על קושן. ל מה שאי - "מחז דבר" = אז, בה הלל - "מחז דבר" = שאלשה מחז ל - "ומה אם לא מחז קושן" = מחז קודר על עין וטל קפוק, שאפל אם מה יש חז דבר קושן מחז.

מה לא מחז קושן כעל מחז קל למשל אנש. מחז פוק על מחז מדרש המש על החז קושן. בנימאל למדרש מקוים: ו השג אבידה - הלכה אחז שדחשג אבידה בניך על האבידה למשל מחז.

למד על מחז קושן "על דחז אחז"

2. "לא מחז אם על קושן וקניס על אזכור, איש כמלכי מחז - הלכה קיימת על איסור על על אז אין אז על המש שהמחז אתה לפוק זה. (מחז שעל על הפוק מחז מחז).

① הסוגיה למועדים לכלל הלכות "דין דבר מצוה". ממילא הוצו דברי דבריו "אנשי הישר והטהור" נמללמוד על עשיית "אנשי הישר והטהור". הישק בהקשרו מצדו על שיהיה המצוה ומכיון שהמלוא נגזר שיש לשמור את המצוה והטעם על השק מפורש בענין כלל מצוה והתקנה על אפי' משרה הדין. ואז עוקבין על צד המצוה וקל את הדין "דין דבר מצוה" שהצדקה לכה מצדו קרקע על שכן. לפי התורה על נאשיו כל קרקע מסומן למטר אורה יש צדקה קדמה על השכן, כגון שכן כחך נשך שצדקה התורה או צדקה. יש צדקה - לכה האספה - המשפחה על כלל זה: פסוק - נאשיו הקרקע נחמה לצד צד לא מלא מלאי אך צדקה שכן לאספה דצדקה ולקח לא שכן והלאה - הסקה. צדקה נחמה - שכן לקח את העסקה נאשיו מצדו קדמה או אפי' שיש להם חסד קרקעיה והקרקע היא האמצעי, אך לא נאשיו מצדו על שכן מצד אחר הדין. דין חכמי נהרצא - יש מקרה על סמכים ויש במקרה על שכן שכן נאשיו את הכל ולקח את העסקה. דמיקום שהעסקה נעדרה כפי על צדקה נחמה להחשיב אותו זמור שלם על השכן והתורה את הקרקע לשכן (המורה ההפך הדין) - טעם אין קין פקעה לחזיר או לצדקה. העשרה הוא להוציא לשכן. לצדקה לא משנה איזה קרקע לקח ולשכן יש אינטרס דקניין קרקע שכלומר לקרקע עליו. ואז נאשיו מצדו קדמה מצדו על דבר שפירג הלך דעם אלו. ואז הדין מראויק הוא שיש שיהי להשיג הדין ולכן נאשיו קדמה ששני על הדין והוציא לחסדה. יש לה אינטרס ואז הנאה לקח דונא דבר על שכן הוא משמשה דצדקה חכמי נהרצא שיש לאכל את מסרה הדין אלה.

מניין באופן ולי יטען לצדקה של דה ודיעתיין ויטען שכמו נעשה גהליך על מוח' ולא ניתן לקח נאשיו כנאל מכיון ששוקר כבוד המוח' והנחמה להקדמה ^{לחסידי} חס' יטען כי יש דמסרה הדין ללא פגיעה לצדקה והמוק שכמו השקפה מאמצים - מן העם צדקה הניז' לראוי - את הדין ויגבן שול' כפי רוב החסידי אכל המשאבים זה ולכן נאשיו יש פגיעה הדין "הם דבר מצוה" לא הלי' - 3.

קנאל יטען באופן ואין כי מוקם לא הלי' קמוק השפלה ולכן אין לאכל אלו. המדבר ההלכה מקנאל את חוקי התורה ואל משמשה אלא דמקדמי חסידי, ואז 4 קנאל: 1. משמשה הליך, 2. הדין הדין עקובה - משמשה מניין. דין וישרה - 3. מקנאל - קנאל. 4. "דין דבר מצוה דנין". אנהי' קנאל על האלפונים. משמשה הליך - הדין מנהיג שמחה סמכיה הליך המופיע - דמסר שמואל נאשיו העם מקדמי משמשה שיתחיל עלהים מליך (מחליף קנאל) שמואל - אלו סמכיה מחינה, רד - אלו אמציה - קנאל קנאל הלי' הליך. נאשיו מניני הדין קנאל וקנאל יש סמכיה על הדין. רכל קנאל שכן

3 - האר"ק הם הדין צדקה

1000000000

1000000000

1000000000

1000000000

1000000000

1000000000

1000000000

הלקה -

פתח למלך וזו כן הוא צבאי והכריז ולפון קצתני מחיילי כוזבון. כן לק: מלך = נצט צבאית.
 מנהג - כאשר יש מנהג חלש שהצבא נאונג הו (אמרו צג - צין המדינה) ההלכה הקהל מנפנ צב.
 הקהל הקהל - מלואו התקופה הכרעה יש סמט - לקהל - הקהל - (הסמט) של כלל וצבאו או
 של קצתני הצבא (הושקין) - קונקור אגד אומר שפירק הסיטה של כולס אקמקור אחר מספין הסיטה
 של הרוק) - אכסו להגשד אר אקמקור הקהל צין המדינה כקנה קהל אשר לפ אהר המפרשים
 על לקהל של הקהל של צין ^{מה} לקהל. הקהל נקלה לקיטול ע' הצבאית.
 "דין המלכות דין" - ההלכה מניחה קצין המדינה כצין מחייה שיש לשמוע א לו. מלך אמירה של שמואל
 קבמא ו' 3 כלים קצתני קרקול. יש המפרשים המפרשים שדין צג רלוונטי' כן קצתני קדמ קרקול - אכן
 במקרה של רלוונטי'. יש מה יושג - המשיגו לכלל צג: נפך - המלך הוא קדמ הקרקול וכלל להגיש מי שמשאר
 הקרקול ואג מילונס זאן צריך אממור לו רלוונטי' כן קחול, כי קצתני אין למלך קצתני על הקרקול אלא לכל עמי.
 נרשם - ביטוי המדינה וקבל אר המלך. נרמק - המלך הוא האצון ~~אצת~~ וזהו עבריו של ואל.
 כן כל הכרעה שיק לו וצריך לשמור לו. רש - ממקל המצוה ה' ק' מצוה - ק' נל - מצוה דין.
 (קול ג) - מייג שהנכל אל יק לכה דין זמי האמונה שממיל וכל לכה דין מצב.

לסיכום, ואזה גטמן ט מייג צ לה להשמוע קמוע "דין דבר מצב" זכר על לפס משורה הרין,
 ומקד ראונקן ולי יס"ג ני לא מנע לה וקנסר לאוי חוקי המדינה שדהלכה כפופה להם אין היא
 צבאית לשימוש כהלל ההלכה "דין דבר מצב".
 מהטעמים שפירטה לעיל

חלק ב-

ב) א- הכתבה מביחס למחלוקת הגיו מפנה חזקה. מסרה המחלוקת חסא היבדק הדין כדי להוכיח לאור השאלה שהשאלה ביקר להחשיך ולכסור את הדעה שהן מחלוקת כדי להעלות את השאלה. לפי המחלוקת היא צדדי רצון שנוצרה להבין על השאלה.

ג- לפי עמדת הכתבה קיימת רק אחת אהג - "לא היות שאין האמת טאלא כאחד מהם" ושאר גרסאות המחלוקת אלה שנוגות. גישה זו מתבטאת גם הלק מהדעות. המשפט חגיגה ד יוסי מתאר שם זהו הין מחלוקת כי כל הולכות/ אלה ולכך למעשה מיטת ואין להלך ל המחלוקת שנתנה מחבר לצדד. המחלוקת היא רק גופנית של הדין. המשפט חגיגה ד יוסי מתאר שמהחלוקת נובעת חקף שלחידוש ובה לא שימשו נואן, וקונטרס מ"ג טא נמן ומרשף כי אצטג מטרופד את עמדת המאור. לפי גישה זו יש אמת אהג והיא המסרה טאו נמן לחלק עליה.

ד- קיימת דעה גם אמרה אהג המצדדת החוק למה. יש מדרש שנאמר משה עלה להר סיני ה' עמד אומה ה'טס תכנה לקרוב אה'טס הלכה לאסור ובה אומה ענין. דנול' יש פהק "קדאי אטיפוט כהלך טעל מלכות אה'ט" כל בדעה נעל משה מקל: "אלו ואלו דבני אלקים איי-אלך הלכה נשקה כיה-הלל. יש גם גישה של ד יהודה שיש צדדי דשתייה דעה המופיעה גם כי 'גכן ויהיה צדדי להשמש הך וקניטוד לכויה הדיקה טאומד שדעה המופיעה והדעה גמולת המחלוקת הן רק כדי למצב את האמת) טאו דמקרה זמלנה שהשמשון דדעה המופיעה של ד שמתן, וסלסלו את הך חלנה לוגו שכך מפי חיש מהקיימ.

ז"א וכלה לך לכה נמה דעה נעלה והשאלה היא יגד מוכנה ולא אמת מחלוקת.

~~יש גם דעה שמתבטאת על~~

~~ההבדל בין המחלוקת וההכרעה~~

1000

(קושי שקיים אך לא אלו המהות מביאים) - (א לוחץ) ^{אפשרה ע"י}

3 א - הקוש אינו מהותי ממודד חזן אב"ה כפי [שמאיתם אנכיוולט ש קויאים קמ"ג - 5"א

לאחר מכן הגדרה כמנהל גורם. גורם אריות אין גם אג והמכונה לגרש הלכה

רמ"ק אומר שאם יש נתיב שמחנש הלכה הוא נחשב נתיב עקרי. ואלו יורה מצא אם הוא עושה

אומג ומורכב אין אכאמך לו אלא כפי זה רק נשון. לנתיבים יש רק סמכות אג מוסר לזה ול"ק לארך.

לנתיבים יש סמכות נרש הלכה, אך לנתיבים אין ולכן יש המשפט זה קושי.

קמ"ג ^{מאמר} הוא מביאם לקושי עכ"פ "גם ורעו הנתיבים נחשבים דין גורה אסרוס נאמרו אגרי (תנ"ג המורה)?

ה - המורה ^{או לוחץ אפשרה ע"י} שמתיר ^{ראן באצולה ולכן אין כנן היבט הלכה - אלא הלכה שנלמדה מתוך מוסר אג}

לכתי המ"ק בנ נסוד - לא קשה למעשה המהות [מהותי] שמתיר בהלכה שאין נאמרו סנה

למשג מסנ אך לא נמקרו במורה, אלא הוציאו קו"פ מדרו לדרו וכן הלכה הנתיבים שומעים א הלכה

אם שקיימו ולכן מתן אלמור מתנה שיהא דין גובה. צ"א מדרו בהלכה שכן משלד ולא פסק. ^{יורה מצעה.}

ז - ~~המשג שאמרו שמתיר ואלו לא~~ ^{בלכה וצטן} קספר ויקרא כגד "אזה המורג" מדרש קספן שיש

ז גורג מתן למשג דמי - גורה שכתב הגורה עקום אשר מוהו שגין מידה אג. ד"א אקב -

יש צורך המשלד כדי להביא אג הגורה שכתב למצואה המעשה. מצדו של המהותי הוא שיש מקל לחלוק

שון מהגורה אמהמשלד דבין גורה, אך מלמד אף לא ניתן לדרו הלכה אשר שוה לדרו גורה.

ישן דמה מוקל א דמה א הוקולו שקם ~~למשה ואמר לקול קול דמה~~ לנצוג אקולו של חכמים

וכל להיות מוקל של דין גורה. הנחלקן סודו שאג הלכה שומעים דברך על סקנא מדרסוקים יש לראו

כדין גורה, על אלו שאלו הלכה שמתנים למרו ולא נאמרו זמיתנים הלכה למשג מסיני.

ואן יש גישה שאמרה (הרשב"א) שקם לקולו הקול יש מקל של דין גורה.

דנאם יש אג נע"ל "לא דשמים תי"ז" אשר מורה אפסול - דנינים בארל להכריז בהלכה כמו

בעקרה של הלכה של קולו (לא בהכרח קשה למשן של דין גורה...)

רשמי

טל. 03-5604070